

кавалджията и да яде бой от кехаята.

Светът! Далечният чуден свят... Как го мамеше нещо с могъща сила, страшна и непреодолима като вихъра и бурята. Книгите! Учението! Животът си би дал само да можеше да се изучи, да види бял свят, далечни земи, морета, параходи, да стане хаджия, да има и той оргелета коне и хиляди овце... Да си бъде сам чорбаджия на себе си, а не да подава ръка за комат сух хляб. Дълбоко чувство за неправда и унижение забушва в гърдите на малкия овчар, който от света досега не бе виждал нищо друго освен глад и бой, денонощен труд, под слънчевия зной или в ледените зимни вечери. Те дояха безброй котли с мляко, приготвяха безброй качета със сирене, избиваха хиляди оки масло, но никога не смееха малко да си куснат, за тях бяха само сухия комат и чесъна, месо то на болната овца, на сакатото шиле, но само ако не се явеше някой татарин да ги купи.

Като мислеше за далечния чуден свят, за който бе слушал от хаджиите, за книгите и учението, Захари чувствуваше как в него растат сили, с които можеше да срази цяла сирия врагове, да се бори с вълци и мечки, да извърши нечувани ръчества... Само от едно го беше страх. От дългата сона, с която баща му измерваше гърба му щом дочуеше, че е сторил най-малката нередност.

Как да се яви пред начумерения си родител, как да вдигне очи да го погледне и каже:

- Не да вече да бъде овчар! Искам да се уча!

Само при мисълта за подобна дързост малкият Захари потреперваше и тръгваше подир стадото си със замислено сведено чело. Не, никога нямаше да му достигнат сили да стори тази дързост! И той поемаше пътя към могилата, където млад кавалджия беше стбрал стадото си и, подиряя на дряновата си кривачка, лееше медни звуци. Овцете сами отиваха към свирача и докато той свиреше